

Arrest

nr. 183 147 van 28 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 10 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 1 juni 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 24 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE CORTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUHADI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Guineese nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 15 maart 1984.

Op 1 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Op 1 juni 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van vier jaar (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing, die op 1 juni 2016 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“Aan de heer die verklaart te heten:

naam: D.(...)

voornaam: S.(...)

geboortedatum: 15.03.1984

geboorteplaats: K.(...)/ G.(...)

nationaliteit: Guinee

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 4 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 01/06/2016 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op(2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

☐ *2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschriften.

PV nr DE.55.LB.007216/2016 van de politie van politie Aalst.

De betrokkene moet opgesloten worden want er bestaat een risico op onderduiken:

Betrokkene gebruikte een valse identiteitsdocument in zijn verblijfsaanvraag.

Betrokkene heeft geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden. In zijn huwelijksverklaring verklaarde betrokkene van Guinese te zijn (Guinese paspoort) en was in het bezit van een verblijfstitel in Nederland. Echter, zoals het paspoort is valse.

Om de volgende reden(en) gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van vier jaar:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, 3° alinea van de Wet 15/12/1980 heeft:

X de onderdaan van een derde land fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het

verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden

☐ *de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie aangegaan uitsluitend om toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden*

Betrokkene diende een huwelijksdossier op basis een valse paspoort met een Nederlandse onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Guinee geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en de poging tot fraude, is een inreisverbod van 4 jaar proportioneel.”

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de

Vreemdelingenwet), “doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

3.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar eerste middel in de synthesesememorie als volgt:

“Art. 8 van dit verdrag stelt dat:

Al. 1 “Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Al. 2 Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

zoals hoger reeds aangehaald is verzoeker meer dan 15 jaar zijn geboorteland ontvlucht. Verzoeker heeft dus geen enkele binding meer met Guinee; zijn familie werd er vermoord, zijn huis werd afgebrand, en hij werd er onderworpen aan psychologische en fysieke folteringen.

De enige band die verzoeker nog met zijn geboorteland heeft, bestaat uit de trauma's waarvan hij tot op vandaag erg afziet. Verzoeker heeft sinds 2004 in Nederland gewerkt, deels in loondienst, deels als vrijwilliger. Hij spreekt perfect Nederlands en wenst dus ook officieel tot de arbeidsmarkt toe te treden. Te dien einde werd vorig jaar door de burgemeester van S.(...) een regularisatieverzoek gestuurd naar de Immigratie- en Naturalisatiedienst van Nederland.

Verzoeker werd evenwel verliefd en toen zijn vriendin ten gevolge van een nieuwe job naar België diende te verhuizen, bracht dit aanzienlijke moeilijkheden met zich mee. Zij konden elkaar hooguit één keer per maand zien, ten gevolge van de lange reistijd tussen hun woonplaatsen. Verzoeker zag dan ook geen andere optie dan naar België te verhuizen om bij zijn geliefde te zijn.

Zij bespraken hun gezamenlijke toekomst en besloten als eerste stap in België een gezamenlijke samenwoning af te sluiten. Een legaal verblijf in België is immers geen voorwaarde om hier een wettelijke samenwoning te kunnen afsluiten. Verzoeker diende enkel een bewijs van identiteit voor te leggen, wat hij ook deed: hij gaf zowel zijn paspoort als zijn voorlopige (op dat ogenblik vervallen) verblijfskaart van Nederland af.

Verzoeker woont momenteel met zijn vriendin te (...).

Verzoeker beschikt over een vaste verblijfplaats en woont sinds 2001 in Nederland. Hij verhuisde naar België in februari 2016 omdat zijn vriend, die de Nederlandse nationaliteit heeft, hier een nieuwe job had gevonden. Tot op dat ogenblik werkte hij in zorgtehuis W.(...). Indien verzoeker zou gedwongen worden terug te keren naar zijn land van herkomst, heeft hij geen enkele stabiliteit en geen toekomstperspectieven. Verzoeker heeft er geen familie, geen werk, noch een dak boven zijn hoofd. Bovendien ontsnapte verzoeker in 2001 uit de gevangenis van Conakry, waar hij onschuldig, en zonder voorafgaand verhoor of proces, werd opgesloten.

Er is in hoofde van verzoeker dus zeker sprake van een familie- en privéleven dat bescherming geniet. Het recht op bescherming van privé- en familieleven is niet absoluut; een inmenging kan gerechtvaardigd zijn zo deze bij wet is voorzien en noodzakelijk is in een democratische samenleving. Er dient een evenredigheidstoets gehanteerd te worden voor wat betreft de noodzakelijkheid van de beslissing.

Uit niets blijkt evenwel dat verweerster inderdaad de evenredigheidsstoets hanteerde bij het nemen van de bestreden beslissing d.d. 14 maart 2016 tot afgifte van een inreisverbod van twee jaar.

Zij volstaat simpelweg door te stellen:

“Betrokkene diende een huwelijksdossier op basis van een valse paspoort met een Nederlandse onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Guinea geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”

Zie: Stuk 2

Verweerster concludeert hier dat de terugkeer naar Guinea geen inbreuk op artikel 8 EVRM vormt, doch onderbouwt deze conclusie helemaal niet in het licht van de bescherming die deze bepaling biedt. Zij maakt geen belangenafweging en houdt geen rekening met het feit dat verzoeker reeds 15 jaar zijn geboorteland heeft verlaten en hier het centrum van zijn belangen heeft opgebouwd, waardoor er dus sprake is van een privéleven in hoofde van verzoeker, dat hij perfect geïntegreerd is, 13 jaar arbeid heeft verricht en hier reeds meer dan twee jaar een relatie heeft met mevrouw M.(...) J.(...), met wie hij een wettelijke samenwoning wenste af te sluiten.

Het feit dat het inreisverbod een tijdelijke maatregel is, impliceert niet dat er geen schending van het privé- of familieleven mogelijk is. Ook een tijdelijke inbreuk op het privé- en familieleven van verzoeker is een schending van artikel 8 EVRM!

Verweerster weet vanzelfsprekend dat de mogelijkheid om een opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, geen garantie inhoudt dat het antwoord op deze vraag ook positief zal zijn. Er mag met andere woorden niet van uit gegaan worden dat de vraag tot opheffing of opschorting ook daadwerkelijk een opheffing of opschorting tot gevolg zal hebben.

Integendeel: gelet op de beslissing d.d. 1 juni 2016, waarin verweerster stelt dat het inreisverbod van twee jaar geen schending oplevert van artikel 8 EVRM, is het erg aannemelijk dat verweerster bij de beoordeling van een verzoek tot opheffing of opschorting van het inreisverbod op grond van het recht op familie- of gezinsleven haar redenering zal doortrekken en deze opheffing of opschorting niet zal toekennen!

Bovendien zou dit inreisverbod impliceren dat, mocht Uw Raad volgend op het beroep tot schorsing en vernietiging d.d. 10 juni 2016 inderdaad de vernietiging van de beslissing 1 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied (van de Schengenzone) te verlaten, en verweerster daaropvolgend een voor verzoeker positieve beslissing zou nemen, verzoeker het land niet eens terug binnen kan om de nodige regelingen te treffen voor zijn wettelijke samenwoning!

De bevestiging van het inreisverbod zonder twijfel een zware inbreuk vormen op het privé- en familieleven van verzoeker.

De beslissing tot afgifte van een inreisverbod houdt dan ook zonder twijfel een schending in van artikel 8 EVRM.

Overeenkomstig alinea 2 van artikel 8 EVRM is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover dit bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is. Artikel 23 G.W. waarborgt bovendien het recht op een menswaardig leven.

Gelet op al het voorgaande, is de inmenging op deze rechten dan ook geenszins gerechtvaardigd.”

3.1.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de

ationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka v. België*, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/ privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven.

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

De Raad duidt erop dat de bestreden beslissing geen betrekking heeft op een weigering van een voortgezet verblijf maar dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval dient er volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘*fair balance*’-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8, eerste lid, van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70). Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

De verzoekende partij verwijst *in casu* naar haar relatie met mevrouw J.M. en naar haar integratie, het feit dat zij al 15 jaar niet meer in Guinee is geweest en in België haar centrum van belangen heeft opgebouwd.

In de bestreden beslissing is de volgende motivering omtrent de relatie van de verzoekende partij met haar partner te vinden: *“Betrokkene diende een huwelijksdossier op basis een valse paspoort met een Nederlandse onderdaan die momenteel een recht op verblijf heeft. Bovendien, geeft zijn intentie om te huwen hem niet automatisch recht op een verblijf. We kunnen dus concluderen dat een terugkeer naar Guinea geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.”*

Hieruit blijkt een belangenafweging, zoals vereist onder artikel 8 van het EVRM. *In casu* werd vastgesteld dat de verzoekende partij een intentie heeft om met mevrouw J. M. te huwen, maar dat dit de verzoekende partij geen automatisch verblijfsrecht geeft. De verzoekende partij betwist deze motivering niet, maar stelt dat er geen echte belangenafweging wordt gemaakt en dat er geen rekening werd gehouden met haar privéleven.

Uit het administratief dossier blijkt echter dat de enige informatie die de verwerende partij ter kennis was gebracht een aanvraag tot inschrijving van een wettelijke samenwoning was. De verzoekende partij laat verder na om haar relatie met mevrouw J.M. verder te staven of te stellen met welke elementen inzake haar gezinsleven de gemachtigde van de staatssecretaris geen rekening heeft gehouden. Het enige wat bekend was, was het feit dat de verzoekende partij de intentie had om een wettelijke samenwoning aan te gaan met iemand die geacht wordt de partner te zijn van de verzoekende partij. Gelet op deze bekende elementen, het vaag en kort betoog van de verzoekende partij in de synthesesmemorie en het gebrek aan verdere stavingsstukken, is het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat een huwelijksintentie geen automatisch recht op verblijf verleent. Daarenboven is voormelde motivering uit de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk nu het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de

verblijfsstatus van de verzoekende partij er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108), maar dergelijke uitzonderlijke elementen worden door de verzoekende partij niet bijgebracht. Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet stellen dat er geen rekening werd gehouden met de voorgestelde relatie met haar vriendin. De foto's die de verzoekende partij aan haar verzoekschrift voegt, doen geen afbreuk aan hetgeen voorafgaat.

De verzoekende partij betoogt verder in haar verzoekschrift dat de verwerende partij ook rekening diende te houden met haar privéleven, zoals vervat in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 27 augustus 2015, *Parrillo/Italië (GK)*, § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In dit verband betoogt de verzoekende partij dat zij reeds 15 jaar Guinee ontvlucht heeft, dat zij perfect Nederlands spreekt, dat zij sedert 2004 in Nederland heeft gewerkt en dat zij haar centrum van belangen in België heeft. De Raad wijst erop dat de verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, minstens het begin van bewijs dient aan te brengen van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. In dit verband wijst de Raad erop dat de verzoekende partij geen begin van bewijs aanbrengt dat zij haar centrum van haar belangen in België heeft. Evenmin bevinden zich dergelijke elementen in het administratief dossier. Het loutere gegeven dat zij enige tijd in Nederland gewoond heeft, daar de asielprocedures doorlopen heeft maar uiteindelijk geen recht op verblijf daar verkregen heeft, houdt geenszins in dat zij in België een privéleven heeft ontwikkeld dat onder de door artikel 8 van het EVRM voorziene bescherming valt. De verzoekende partij laat na om *in concreto* elementen aan te reiken die aannemelijk maken dat zij een beschermingswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM in België heeft opgebouwd. Tot slot wijst de Raad erop dat vaste rechtspraak EHRM stelt dat een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding kan geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*; EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*). *In casu* toont de verzoekende partij niet aan dat zij zich in een dergelijke uitzonderlijke situatie bevindt.

Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen niet ontkent dat de verzoekende partij een beschermenswaardig privéleven heeft in België, wijst de Raad er op dat de verwerende partij in de nota met opmerkingen het volgende heeft gesteld: "*Daargelaten of er in hoofde van verzoeker sprake is van een dermate hecht en effectief beleefd gezinsleven en van een beschermenswaardig privéleven in het Rijk, (...)*". De verwerende partij heeft dus de vraag naar het privéleven niet beantwoordt, waardoor de verzoekende partij zich hierop niet kan beroepen om te stellen dat aanvaard wordt dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft.

Waar de verzoekende partij verwijst naar het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten en hypothetisch stelt dat deze beslissing van 1 juni 2016 wordt vernietigd, wijst de Raad op het arrest van 28 februari 2017 met nummer 183 146, waarbij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen voormelde beslissing wordt verworpen.

De verzoekende partij stelt vervolgens nog dat een aanvraag voor een opschorting of opheffing geen garantie vormt voor de eigenlijke opschorting of opheffing van het inreisverbod en dat daar dus ook niet vanuit mag worden gegaan. De verzoekende partij gaat er echter aan voorbij dat er bij het nemen van het inreisverbod er niet van uit wordt gegaan dat deze beslissing nog opgeheven of opgeschort wordt. Bovendien dient de opschorting of opheffing gevraagd te worden door de verzoekende partij, zoals bepaald in artikel 74/12, § 1, van de Vreemdelingenwet. Bovendien werd er bij de belangenafweging van artikel 8 van het EVRM in de bestreden beslissing geen verwijzing gemaakt naar de mogelijkheid tot opschorting of opheffing van het inreisverbod, zodat de verzoekende partij niet dienstig kan stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris ervan uit is gegaan dat deze beslissing wel opgeheven/opgeschort zal worden.

Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt aldus niet. Dit onderdeel van het eerste middel is bijgevolg ongegrond.

3.1.2.1. Het evenredigheidsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang tot gevolg heeft (M. Boes, *"Het redelijkheidsbeginsel"*, in I. Opdebeek en M. Van Damme (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij op geen enkele wijze uiteenzet waarom *in casu* zou moeten worden besloten tot een dergelijke kennelijke wanverhouding.

Een schending van het evenredigheidsbeginsel wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

3.1.2.2. De verzoekende partij verwijst in haar middel nog naar artikel 23 van de Grondwet, dat het recht op een menswaardig leven waarborgt. In dit verband merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat de Raad van State heeft geoordeeld dat het louter verwijzen naar een aantal (grond)wettelijke en internationaalrechtelijke bepalingen of die enkel citeren, en zich bovendien beperken tot een aantal algemene beschouwingen zonder die op enigerlei wijze te betrekken op de bestreden beslissing, geen ontvankelijk middel uitmaakt (RvS 3 november 1997, 69.314). Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *"middel"* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *"de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden"* (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het komt de Raad niet toe te raden naar de wijze waarop een rechtsregel geschonden is. De verzoekende partij beperkt zich in het verzoekschrift tot bovenstaande algemene stelling. Deze handelwijze voldoet niet aan de voornoemde vereiste dat, om van een middel te spreken, de wijze moet worden omschreven waarop de aangevoerde rechtsregel is geschonden door de bestreden beslissing. Dit onderdeel van het middel is onontvankelijk.

3.2. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

3.2.2. De verzoekende partij adstrueert haar tweede middel in de synthesememorie als volgt:

"De beslissing van verweerster is gesteund op een motivering die NIET beantwoordt aan de realiteit en die NIET draagkrachtig is."

De materiële motiveringsplicht houdt in "dat beslissingen van de uitvoerende macht gedragen moeten worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn en die daarom, naar aanleiding van het legaliteitstoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd." (P. VAN ORSHOVEN, *"De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen"*, R.W. 1991-92, 488; R.v.St., o.a. 13 juni 1974, nr. 16.468, Claeys, Arr. R.v.St., 1974, 648; 7 maart 1961, nr. 8.477, Gemeente Schoten, Arr. R.v.St., 1961, 256; A. Mast, A. Alen en J. Dujardin, *Overzicht van het Belgisch Administratief Recht*, 1989, 636-638.) Dit heeft drie met elkaar onlosmakelijk verbonden verplichting tot gevolg: *"de motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn, zij moeten beantwoorden aan de realiteit, ten slotte moeten zijn 'draagkrachtig' zijn, d.i. de beslissing effectief verantwoorden."* (P. VAN ORSHOVEN, *"De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen"*, R.W. 1991-92, 488; J. In 't Veld en N. Koeman, *Beginselen van behoorlijk bestuur*, 1985, 38 en 99-100.)

De juiste motivering moet worden opgevat als een resultaatsverbintenis. (P. VAN ORSHOVEN, *"De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen"*, R.W. 1991-92, 488; Gedr.St., Senaat, B.Z. 1988, nr. 215-3, verslag van de commissie, 18.)

In casu werd de materiële motiveringsplicht van verweerster geschonden aangezien de motivering van verweerster niet gebaseerd is op motieven die aan de realiteit beantwoorden.

- *Inzake de betrapping op heterdaad*

Verwerende partij stelt dat verzoeker “op heterdaad betrapt” is voor valsheid in geschriften.

Vooreerst werd verzoeker helemaal niet op heterdaad betrapt. Verzoeker bood zich met dit paspoort aan bij Stad Aalst op 11 februari 2016, toen hij het reeds meer dan een jaar in zijn bezit had. De ambtenaar bij de dienst Bevolking nam een kopie van het paspoort voor de aanvraag wettelijke samenwoning, waarna verzoeker tot 1 juni 2016(!) niets meer vernam.

Verzoeker werd er niet van op de hoogte gebracht dat een onderzoek lopende zou zijn naar de valsheid van zijn paspoort. Verzoeker was zich dan ook van geen kwaad bewust! Hij werd op 1 juni j.l. simpelweg opgehaald door de politiediensten en meegenomen naar het commissariaat voor verhoor omtrent de vermeende valsheid van zijn paspoort.

Verzoeker houdt vol dat hij er zeker van is dat zijn paspoort geen vals paspoort is en het paspoort, voor zover hij weet, door de officiële instanties in Guinee werd uitgereikt. Bovendien kreeg verzoeker ondanks zijn herhaaldelijke vraag, niet te horen waarom de politie ervan overtuigd was dat zijn paspoort een vals document betrof! Verzoeker tast aldus volledig in het duister omtrent de redenen waarom wordt verondersteld dat hij zich schuldig maakte aan valsheid in geschrifte.

Bovendien gaat verweerster hier volledig voorbij aan het feit dat verzoeker noch officieel werd beticht van, noch werd veroordeeld voor eender welk misdrijf!

Verwerende partij treedt op deze manier het vermoeden van onschuld, dat een algemeen rechtsbeginsel is in de Belgische rechtsorde en welk tevens gewaarborgd wordt door artikel 6.2 van het EVRM, in hoofde van verzoeker met de voeten!

Er bestaan immers geen ernstige aanwijzingen van schuld! De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kan dus in geen geval worden beschouwd als redelijk of proportioneel. Verwerende partij stelt enkel: “Betrokkene is op heterdaad betrapt voor valsheid in geschrifte.”

Niet alleen worden de omstandigheden waaronder het misdrijf zou zijn voltrokken niet toegelicht, er wordt ook niet verklaard op grond van welke feiten of vaststellingen wordt geconcludeerd dat verzoeker een vals paspoort bij zich droeg.

Het misdrijf van valsheid in geschrifte bestaat uit volgende constitutieve bestanddelen:

- 1. Een geschrift*
- 2. waarin de waarheid werd vervalst op een manier die de wet omschrijft*
- 3. waarbij een mogelijk nadeel werd veroorzaakt*

Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat het helemaal niet vaststaat dat er sprake is van een valsheid aan het paspoort. Zelfs indien dit paspoort zou zijn behept met een valsheid, moet deze valsheid bewezen worden.

Indien zou kunnen worden bewezen dat het paspoort van verzoeker een vals document betreft, dient nog te worden bewezen dat door deze valsheid een mogelijk nadeel werd veroorzaakt.

Ook hiervan wordt het bewijs in geen geval geleverd!

Tot slot vereist het misdrijf van valsheid in geschrifte tevens een bijzonder opzet in hoofde van de dader. Dit houdt in dat, zo de persoon die wordt beticht van valsheid in geschrifte, geen kennis had van deze valsheid, zich in geen geval schuldig kan maken aan dit misdrijf!

Verzoeker werd zelfs niet officieel in beschuldiging gesteld van het weerhouden misdrijf.

Verzoeker kan hier enkel uit afleiden dat verweerster zelf niet weet op grond waarvan de valsheid van het paspoort werd weerhouden, of zelfs niet zeker weet dat het paspoort daadwerkelijk vals is. Nochtans dient zij op grond van het adagium actori incumbit probatio de valsheid waarvan zij verzoeker beticht, te bewijzen.

Daarnaast wenst verzoeker er uitdrukkelijk te aandacht op te vestigen dat verweerster in haar beslissing d.d. 1 juni 2016 verwijst naar een proces-verbaal met nummer DE.55.LB.007216/2016 van Politie Aalst.

Zie: Stuk 2

Verzoeker heeft evenwel geen kennis van dit PV! Het enige PV dat verzoeker te zien kreeg was het proces-verbaal dat werd opgesteld naar aanleiding van zijn verhoor op 1 juni 2016 door politie Aalst, met nummer DE.21.LB.007215/2016!

Zie: Stuk 9

Ook op dit punt stemt de beslissing van verwerende partij aldus niet overeen met de waarheid. Zij verwijst naar een onbestaand PV, dan wel naar een PV waarvan verzoeker niet eens de inhoud kent.

- Verzoeker trachtte de Belgische Staat te misleiden

Verwerende partij stelt in haar beslissing d.d. 1 juni 2016 daarnaast dat verzoeker de Belgische Staat zou hebben proberen misleiden.

Zoals reeds boven uiteen gezet, werd het misdrijf van valsheid in geschrifte evenwel niet gepleegd door verzoeker. De omstandigheden in concreto vervullen de constitutieve bestanddelen van dit misdrijf niet! Verweerster stelt dat verzoeker tevens in het bezit was van "een verblijfstitel in Nederland. Echter, zoals het paspoort is valse."

Verzoeker meent uit deze zinssnede te moeten afleiden dat verwerende partij hem er tevens van beschuldigd een valse verblijfstitel van Nederland te hebben voorgelegd. Dit is echter een flagrante leugen!

Verzoeker diende een bewijs van identiteit voor te leggen bij de aanvraag tot wettelijke samenwoning. Hiertoe legde hij zowel zijn paspoort neer, als zijn op dat ogenblik reeds vervallen, maar wel degelijk échte verblijfskaart uit Nederland!

Zie: Stuk 5

Verwerende partij steunt deze bewering op niets en tracht verzoeker door deze beschuldiging in een nog slechter daglicht te stellen! Opnieuw blijkt dat de argumenten van verwerende partij volledig bij de haren zijn gegrepen. Verweerster had perfect contact kunnen opnemen met de bevoegde instanties in Nederland teneinde de echtheid van deze verblijfskaart te verifiëren. Dit toont de laksheid van verweerster nogmaals aan.

Bovendien had de burgerlijke stand van Stad Aalst deze vervallen Nederlandse verblijfstitel perfect kunnen aanvaarden als bewijs van identiteit van verzoeker, nu zij "elk ander bewijs van identiteit" mogen aanvaarden zo de persoon die een wettelijke samenwoning wenst af te sluiten, in de onmogelijkheid verkeert een paspoort voor te leggen.

Had de ambtenaar bij Stad Aalst correct gehandeld, zat verzoeker zelfs niet in dit parket.

- Illegaal verblijf in België

Verzoeker had nooit de intentie illegaal in België te verblijven. Hij is net naar België gekomen om hier bij zijn geliefde te zijn en wilde alles "volgens het boekje doen", getuige hiervan het feit dat hij vlak na zijn aankomst in België zich heeft aangemeld bij Stad Aalst om een wettelijke samenwoning af te sluiten met zijn vriendin.

De intenties van verzoeker waren aldus oprecht en goed.

- Temporele aard van de beslissing ?

In de beslissing d.d. 1 juni 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verweerster dat verzoeker "kan naar zijn land terugkeren om een visa te krijgen vanavond het moment dat een huwelijksdatum vastgelegd is".

Evenwel zorgt het aan deze beslissing gekoppelde inreisverbod ervoor dat verzoeker gedurende vier jaren(!) België niet terug zou kunnen betreden.

Verzoeker zou dan een opheffing of schorsing van het inreisverbod kunnen aanvragen, doch verweerster zal evengoed beseffen dat verzoeker geen enkele garantie heeft dat deze aanvraag ook wordt goedgekeurd, integendeel.

- Proportionaliteit van de maatregel

Bovendien kan men bezwaarlijk stellen dat in deze sprake is van een redelijke of proportionele beslissing.

In haar beslissing d.d. 1 juni 2016 stelt verweerster dat een inreisverbod van vier jaar proportioneel is. Evenwel blijkt uit niets op welke wijze verweerster de proportionaliteit van haar beslissing zou hebben verzekerd.

Zoals supra betoogd, impliceert de tijdelijkheid van een welbepaalde maatregel niet dat deze maatregel geen inbreuk zou kunnen betekenen op een grondrecht, in casu het recht op privé- of familielevens van verzoeker.

Door een zo ver strekkende beslissing te nemen nl. de afgifte van een inreisverbod voor vier jaar, zonder enige afweging te maken omtrent de ernst van de gevolgen daarvan voor het familie- en gezinsleven en de emotionele gesteldheid van verzoeker, die volledig ontvreemd is van het land van herkomst, heeft de bestreden beslissing duidelijk het redelijkheidsbeginsel en de proportionaliteit geschonden.

Daarnaast bepaalt artikel 74/11, §1 van de vreemdelingenwet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de bestreden beslissing blijkt op geen enkele wijze dat verweerster rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, dat verweerster rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker het centrum van zijn sociale, economische en familiale belangen in België heeft gevestigd, dat hij sociale en familiale banden heeft opgebouwd, dat het duidelijk is dat deze elementen aantonen dat artikel 8 van het EVRM, dat het gezins- en familielevens beschermt alsook het recht op zijn privéleven, van toepassing is.

Verweerster heeft deze beslissing duidelijk enkel gebaseerd op de veronderstelde valsheid in geschrifte waaraan verzoeker zich volgens haar zou hebben schuldig gemaakt.

Artikel 74/11, § 1, lid 2 Vw. bepaalt dat de duur van het inreisverbod tussen 3 en 5 jaar kan bedragen zo de derdelander fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, om toegelaten te worden tot verblijf op het grondgebied.

Gelet op het feit dat de beweerde valsheid evenwel niet ontegensprekelijk werd vastgesteld, er geen rechterlijke vonnis is dat deze valsheid bevestigt, verzoeker noch onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst, noch voor de onderzoeksrechter werd voorgeleid, er zelfs niet officieel van werd beschuldigd dit misdrijf te hebben begaan, en hij in geen geval op de hoogte was van enige valsheid waarmee dit paspoort zou zijn behept, is de beslissing ontegensprekelijk onwettig.

Gelet op al het voorgaande, mag het overigens duidelijk wezen dat de bevestiging van het inreisverbod d.d. 1 juni 2016 aan verzoeker een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel zou toebrengen."

3.2.3. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu eveneens nazicht in van artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

De verwerende partij legt *in casu* een inreisverbod van vier jaar op nadat zij heeft vastgesteld dat de verzoekende partij fraude heeft gepleegd teneinde toegelaten te worden tot het verblijf. Er wordt gesteld dat de verzoekende partij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven en geprobeerd heeft om de Belgische Staat te misleiden ten einde in België te kunnen verblijven.

De verzoekende partij stelt echter dat zij geen misdrijf heeft gepleegd, daar zij ervan overtuigd was en nog steeds is dat haar paspoort door de officiële instanties werd uitgereikt. Zij betoogt tevens dat zij niet op de hoogte werd gesteld van de redenen waarom wordt aangenomen dat haar paspoort vals zou zijn. Gelet op dit alles, stelt de verzoekende partij dat zij niet op heterdaad kan zijn betrap op valsheid in geschriften.

De Raad wijst er echter op dat de verzoekende partij in haar verhoor door de politie op 1 juni 2016 aangeeft dat zij via een vriend het voorgelegde paspoort heeft verkregen en niet rechtstreeks via de officiële kanalen. Bovendien zijn er in het administratief dossier meerdere documenten te vinden waarin het paspoort wordt onderzocht en waarin wordt gesteld waarom er grote twijfels bestaan omtrent de echtheid van dit document. Zo zijn geen enkele van de controlegetallen op het paspoort correct (zie document *Keesing, d.d.* 11 maart 2016 betreffende rapportage identiteitscontrole stad Aalst). Door louter te betogen dat zij ervan overtuigd is dat het paspoort authentiek is, weerlegt de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing niet. Door erop te wijzen dat zij het paspoort via een vriend gekregen heeft, maar hiervan geen begin van bewijs bijbrengt, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat zij niet geacht kan worden een gevaar voor de openbare orde te zijn.

Voor zover de verzoekende partij stelt dat zij niet op de hoogte is van de redenen waarom de politie van mening is dat haar paspoort vals is, wijst de Raad er op in het proces-verbaal, van de politie van Aalst met nummer DE.21.LB.007215/2016 van 1 juni 2016, wordt gesteld dat er onregelmatigheden zijn met het paspoort. Bovendien heeft dit proces-verbaal 6 bijlagen waaronder de documenten inzake het onderzoek naar het paspoort van de verzoekende partij. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift dat zij op de hoogte is van dit proces-verbaal. Daarenboven is dit proces-verbaal integraal te vinden in het administratief dossier van de verzoekende partij. Waar de verzoekende partij verder betoogt dat zij geen kennis heeft van het proces-verbaal, naar waar verwezen wordt in de bestreden beslissing, namelijk het proces-verbaal met nummer DE.21.LB.007216/2016 van 1 juni 2016, wijst de Raad er op dat dit proces-verbaal zich in het administratief dossier bevindt en dat de verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat zij in de onmogelijkheid verkeerde om het administratief dossier in te zien. Bovendien heeft de verzoekende partij kennis van het nummer van het proces-verbaal, waardoor zij dit had kunnen opvragen bij de politie van Aalst.

De verzoekende partij betoogt nog dat zij niet op heterdaad werd betrap, daar zij reeds op 11 februari 2016 bij de stad Aalst was langsgegaan met haar paspoort en zij pas op 1 juni 2016 werd opgehaald door de politiediensten. De Raad wijst er echter op dat in het proces-verbaal van de politie van Aalst met nummer DE.21.LB.007215/2016 van 1 juni 2016, waarvan de verzoekende partij stelt op de hoogte te zijn en dat integraal te vinden is in het administratief dossier, staat dat de politie de verzoekende partij heeft opgehaald in het stadhuis van Aalst nadat zij op de hoogte werden gesteld van de situatie door een medewerker van de stadsdiensten. De verzoekende partij weerlegt de bevindingen van het proces-

verbaal niet door te stellen dat zij niet op heterdaad betrapt werd, nu vaststaat dat de verzoekende partij met een vals paspoort zich heeft aangemeld heeft bij de stad Aalst en de politie haar aldaar heeft opgehaald.

De verzoekende partij verwijst verder in de syntheseseminarie naar het vermoeden van onschuld als een algemeen rechtsbeginsel en betoogt dat daden niet voldoen aan alle constitutieve bestanddelen van het misdrijf van valsheid in geschriften. Zij stelt verder dat zij hiervoor niet is veroordeeld, of zelfs in beschuldiging werd gesteld.

Er is de Raad geen algemeen beginsel van behoorlijk bestuur inzake het vermoeden van onschuld bekend. Het "*vermoeden van onschuld*" is wel een fundamenteel beginsel uit het strafrecht dat onder meer werd gecodificeerd in artikel 6.2. van het EVRM. Dit beginsel heeft betrekking op de bewijslast in het kader van de strafvervolgning. Het gegeven dat de verzoekende partij (nog) niet werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de gemachtigde van de staatssecretaris niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen. Het (strafrechtelijk) vermoeden van onschuld belet geenszins dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388).

Waar de verzoekende partij aanvoert dat niet in het kader van een strafrechtelijke procedure werd vastgesteld dat zij valsheid in geschriften heeft gepleegd, merkt de Raad op dat het geenszins noodzakelijk is dat de valsheid in geschriften door de strafrechter wordt vastgesteld. Verzoekende partij kan niet dienstig verwijzen naar artikel 6.2. van het EVRM, een artikel dat *in casu* niet van toepassing is.

Het vermoeden van onschuld dat de verzoekende partij inroept heeft niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling. Met haar betoog weerlegt de verzoekende partij niet dat vaststaat dat zij zich met een vals paspoort heeft gemeld bij het stadhuis van Aalst. De bestreden beslissing heeft verder ook niet tot gevolg dat verzoeker het recht zou onteigend worden om zich, al dan niet met bijstand van een advocaat, te verdedigen in een eventuele latere strafrechtelijke procedure. De verzoekende partij blijft derhalve in gebreke aan te tonen dat de bestreden beslissing leidt tot een schending van artikel 6 van het EVRM.

Waar de verzoekende partij betoogt dat haar verlopen verblijfstitel uit Nederland niet vals is, wijst de Raad er op dat dit inderdaad niet blijkt uit het administratief dossier, maar wijst er eveneens op dat ook niet blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de staatssecretaris het inreisverbod heeft gegrond op een valse verblijfstitel. Uit de lezing van de gehele bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de fraude gebaseerd wordt op het feit dat de verzoekende partij zich met een vals paspoort, en niet met een valse verblijfskaart, heeft gemeld bij het stadhuis van Aalst. De verzoekende partij kan bovendien haar eigen daden niet afschuiven op de stad Aalst. Waar zij stelt dat de stad Aalst de wettelijke samenwoning had kunnen inschrijven op basis van de voorgelegde verblijfstitel uit Nederland, wijst de Raad er op dat uit niets blijkt dat de verzoekende partij haar paspoort niet vrijwillig heeft voorgelegd bij de stadsdiensten. Zij kan dus niet dienstig stellen dat indien de stad Aalst correct had gehandeld, zij zich niet in deze positie zou bevinden.

De verzoekende partij stelt verder dat zij nooit de intentie had om illegaal in België te verblijven. Zij wou bij haar partner blijven en wou daarom een wettelijke samenwoning laten registreren. De Raad wijst er op dat de verzoekende partij er zich toch van bewust was dat zij op het moment van de bestreden beslissing geen legaal verblijf had in België en dat uit het administratief dossier niet blijkt dat zij ooit een legaal verblijf heeft gekend in België. Het is dus niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris stelt dat de verzoekende partij niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven.

Waar de verzoekende partij met haar syntheseseminarie nog kritiek zou hebben op de motivering dat zij fraude heeft gepleegd teneinde toegelaten te worden tot verblijf, wijst de Raad er op dat de verzoekende partij zelf stelt dat zij met de inschrijving van wettelijke samenwoning 'alles volgens het boekje' wou doen en geen enkele intentie had om illegaal in België te verblijven. Met dit betoog toont de verzoekende partij niet aan dat het kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris

om te concluderen dat de verzoekende partij de bedoeling had om toegelaten te worden tot verblijf in België, nu blijkt dat het weldegelijk de intentie van de verzoekende partij was om via de wettelijke samenwoning (en verdere stappen) toegelaten te worden tot verblijf in België.

De verzoekende partij verwijst verder zelf naar de mogelijkheid van een vraag tot opschorting of opheffing van het inreisverbod, zoals bedoeld in artikel 74/12, §1, van de Vreemdelingenwet. De vraag of de opheffing of opschorting al dan niet toegekend zal worden, is puur hypothetisch en heeft geen invloed op het wettigheidstoezicht van de Raad op het inreisverbod.

De verzoekende partij betoogt uiteindelijk dat de duur van het inreisverbod niet proportioneel is daar niet blijkt dat met alle specifieke omstandigheden van haar zaak rekening werd gehouden, zoals haar relatie, het feit dat zij geen fraude heeft gepleegd, haar band met haar land van herkomst en haar privéleven in België.

Gelet op het voorgaande blijkt dat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de staatssecretaris om te verwijzen naar het proces-verbaal van de politie van Aalst om te stellen dat de verzoekende partij betrappt is geweest op valsheid in geschriften. Er kan dus niet betoogd worden dat hiermee geen of foutief rekening werd mee gehouden.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt overigens dat er in de bestreden beslissing rekening is gehouden met het gezinsleven van de verzoekende partij en dat zij geen beschermingswaardig privéleven in België aannemelijk maakt. Bovendien blijkt uit het administratief dossier niet dat er elementen inzake bezwaren ten opzichte van het land van herkomst bekend waren voor het nemen van de bestreden beslissing. Deze beweringen van de verzoekende partij worden ook op geen enkele manier gestaafd. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat niet met alle specifieke omstandigheden van haar zaak rekening werd gehouden en laat na om andere specifieke omstandigheden aan te geven waarmee de gemachtigd nog rekening had moeten houden.

De Raad wijst er nog op dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Er dient te worden besloten dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motivering van de bestreden beslissing, en dat zij hierbij niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Een schending van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 74/11, §1, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS